

Milena Kamińska

МАЛЕ ВІДВАЖНЕ КРОЛЕНЯТКО

чи знайдемо новий будиночок?

Ілюстрації
Magdalena Pochrząszcz

На невеликій галявині живе родина кроликів у гарному коричневому хустрі – Мама Кролиця, Тато Кріль і малий Кролик – Андрій. Живе там також декілька інших кролячих родин. Ведуть спокійне і щасливе життя, яке минає за спільною працею і розвагами.

Сьогодні малий Андрій і його батьки прокинулися дуже рано. Вони давно це планували, адже у цей день засівають соняшник. Чекали на цей день цілу зиму. Це їхня сімейна традиція. Щороку вони разом обробляють землю, сіють насіння, чекають поки воно проросте, а на кінець збирають плоди. Вони дуже люблять спільну працю.

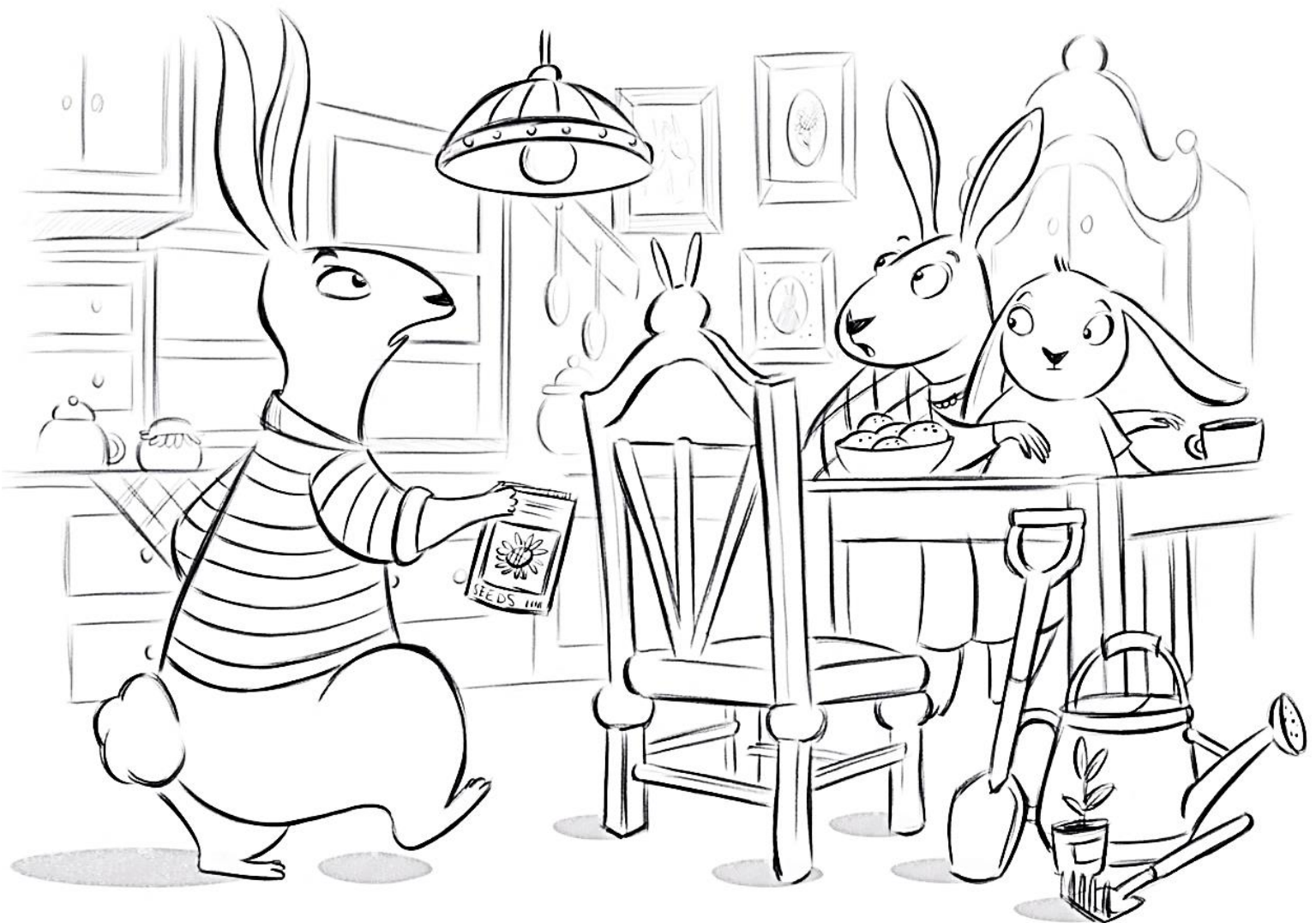
Сім'я кроликів їла сніданок, коли до їхніх чутливих вух почали доходити неспокійні звуки. Мама і Тато почали шептатися. Малий Кролик не розумів що відбувається.

– На жаль, не засіємо сьогодні соняшники, – сказала стурбована Мама.

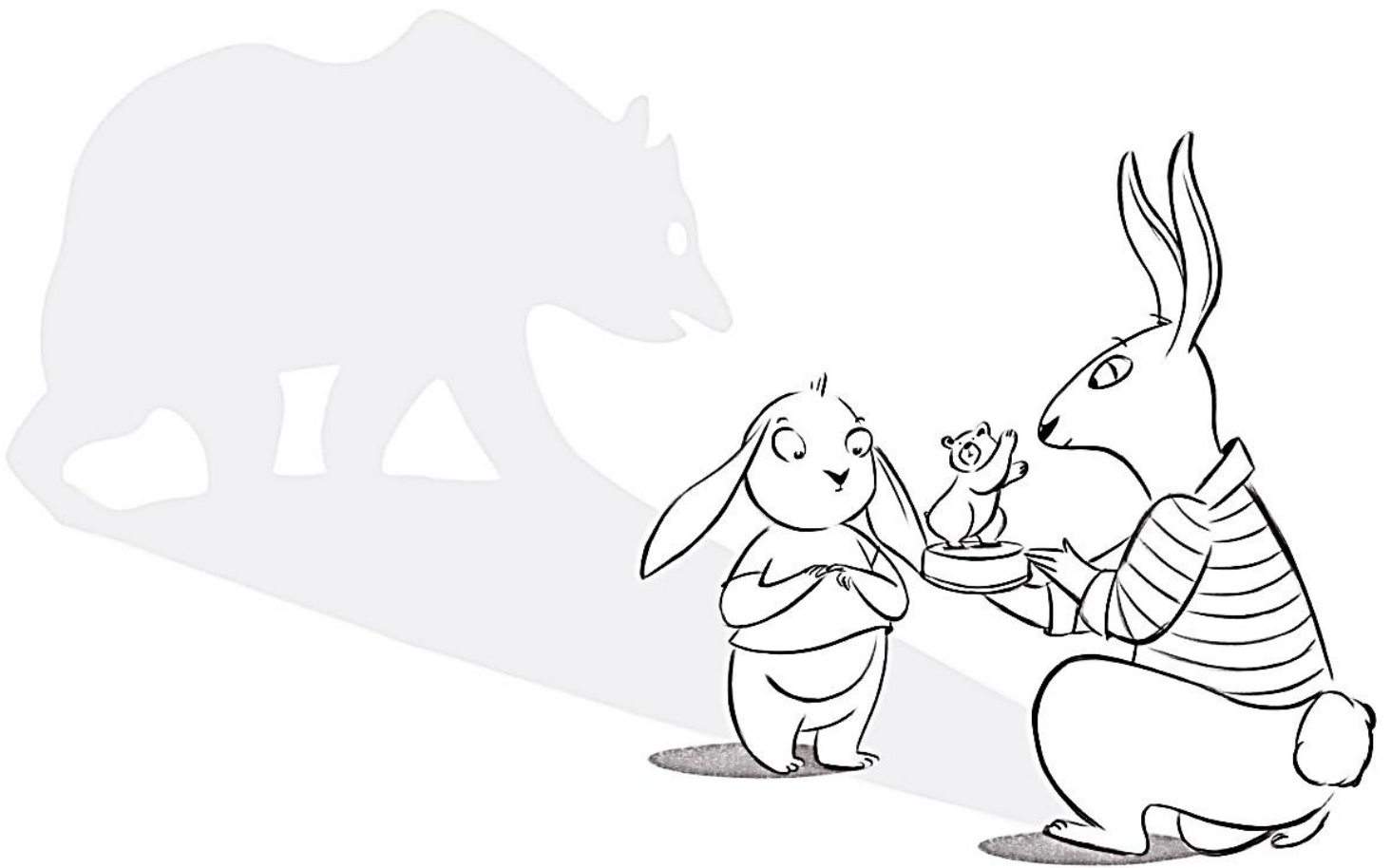
– Що відбувається? Що це за шум? – запитав Кролик.

– Нашій галявині загрожує небезпека, – тремтячи відповів Тато Кріль.

– Чому? Чому? – запитував Кролик.

- Злий Ведмідь хоче забрати собі нашу галявину, – продовжував Тато. – Але ми не віддамо її так легко! – додав з гордістю.
- Ведмідь? Але в книжках, які ви мені читали, ведмеді були добрі і милі... – задумався малий Андрій.
- Так, синку, більшість ведмедів добрі, але на жаль не всі... – старалась пояснити Мама.

Батьки малого Кролика вирішили, що найкраще буде, якщо він і Мама Кролиця пошукають укриття в безпечному місці.

Мама попросила сина зібрати найважливіші речі. Він міг забрати тільки те, що зможе помістити в рюкзаку Мама і малому рюкзаку Кролика.

– Чекає на нас довга дорога, не можемо забрати всі іграшки, але точно помістимо твою улюблену – Малого Ведмедика, – сказала турботливим голосом Мама.

– А Тато? Чому не йде з нами? – запитав неспокійно Андрій
– Тато разом з іншими татусями залишиться і буде берегти наш дім, поле і цілу нашу галявину. Татусь дуже відважний!
– відповіла Мама Кролиця.

– Боюся... Боюся за тебе, Тато! – сказав Кролик.

– Знаю синку, це природно що ми боїмося в такій ситуації, але обіцяю зробити все, що в моїх силах, аби врятувати наш дім і галявину, – відповів Тато.

– Буду за тобою сумувати... – додав малий Кролик.

– Я за тобою і Мамою теж. Дуже вас люблю і завжди буду з вами, незалежно чи ми разом чи окремо, – зворушливо сказав Тато.

– Ми тебе теж! – сказав Кролик.

– Бери малого ведмедика і обіймай його тоді, коли захочеш обійняти мене, а я точно почую це в своєму серці, – додав на прощання.

Тато притулив їх обох і відправив у дорогу.

Вони не знали куди йти. Йшли вдень і вночі. Погодні умови не завжди сприяли подорожі. На одній із галявин світило сонце, а на іншій віяв сильний вітер. Коли у малого Кролика боліли ноги, Мама брала його на плечі і несла стільки часу, скільки було потрібно. Коли вони були дуже змучені та голодні, робили собі коротку перерву щоб підкріпитися і відпочити. Канапки, які Мама склала в дорогу, смакували малому Кроликові як ніколи раніше.

Одного разу, під час сну Кролика, до Мамаи прилетіла ластівка і сіла на її лапці. Мама дуже любила ластівок, бо щороку вони прилітати та приносили новину про наближення весни.

По дорозі Мама багато розмовляла з сином про теперішню ситуацію, Маленький Кролик дуже хотів знати, що зараз буде, де вони будуть жити і коли повернуться додому.

– Синку, я обіцяю, що ми повернемося додому якнайшвидше, – відповіла Мама спокійним голосом. – Мусимо сильно вірити в те, що повернемося і засіємо соняшник, – додала вона.

– Мамусю, я дуже сумую за Татом, – повторював Андрій, а по щоках текли сльози.

– Знаю, я теж за ним сумую, а він певно сумує за нами, – відповідала Мама.

Кролик зауважив, що Мама теж зронила декілька сльозинок. Подумав собі, що напевно він зробив їй боляче своїм плачем і питаннями, які задавав.

– Я не буду більше плакати, обіцяю, – сказав тихеньким голосом Кролик.

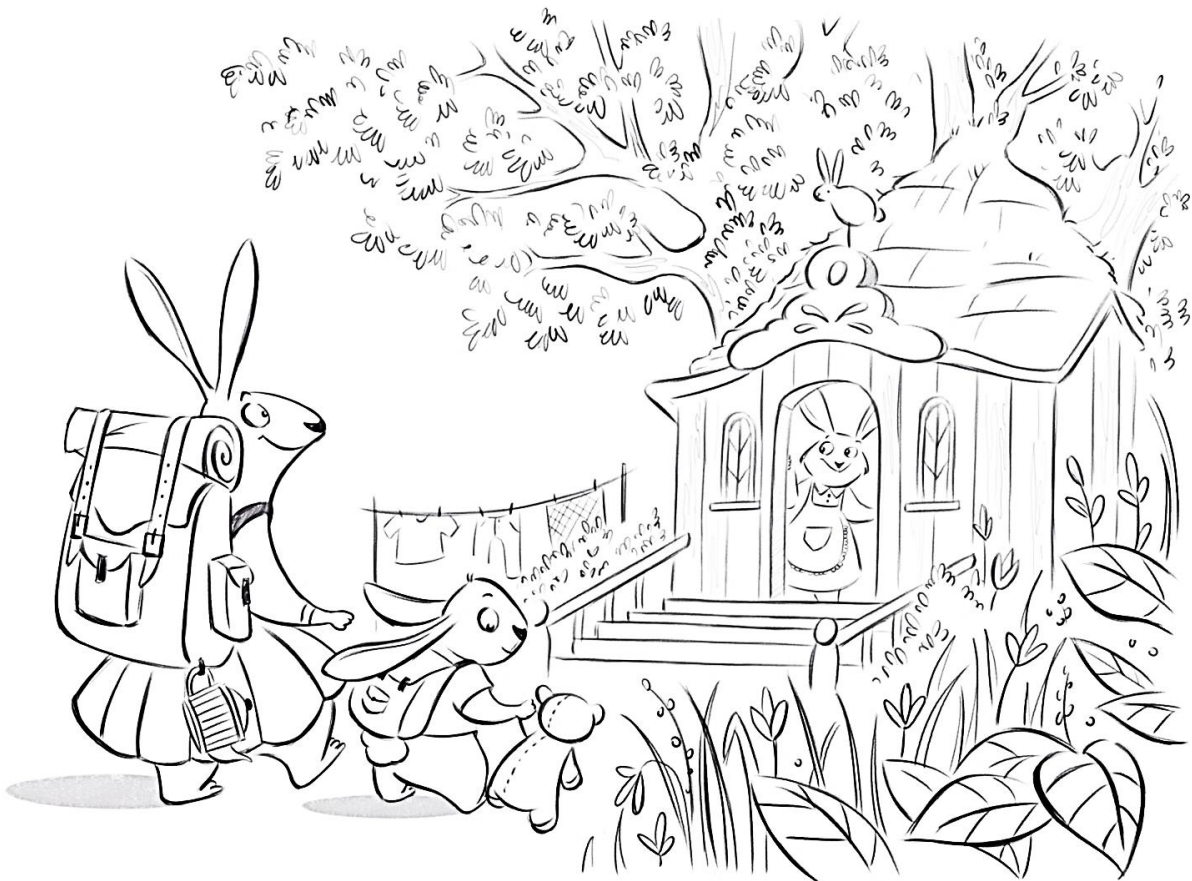
– Синку, плач є натуральною реакцією для малих і великих кроликів, не потрібно його стримувати, – сказала Мама.

– Можеш плакати завжди, коли хочеш, а я тебе тоді обійму і постараюся допомогти, як найкраще вмітиму, – додала турботливим голосом.

На світанку потрапив їм на очі малий і затишний будиночок. – В такому кольоровому будинку напевно живуть добрі звірята, – подумала Мама. Вони несміло наблизилися до нього і вирішили постукати.

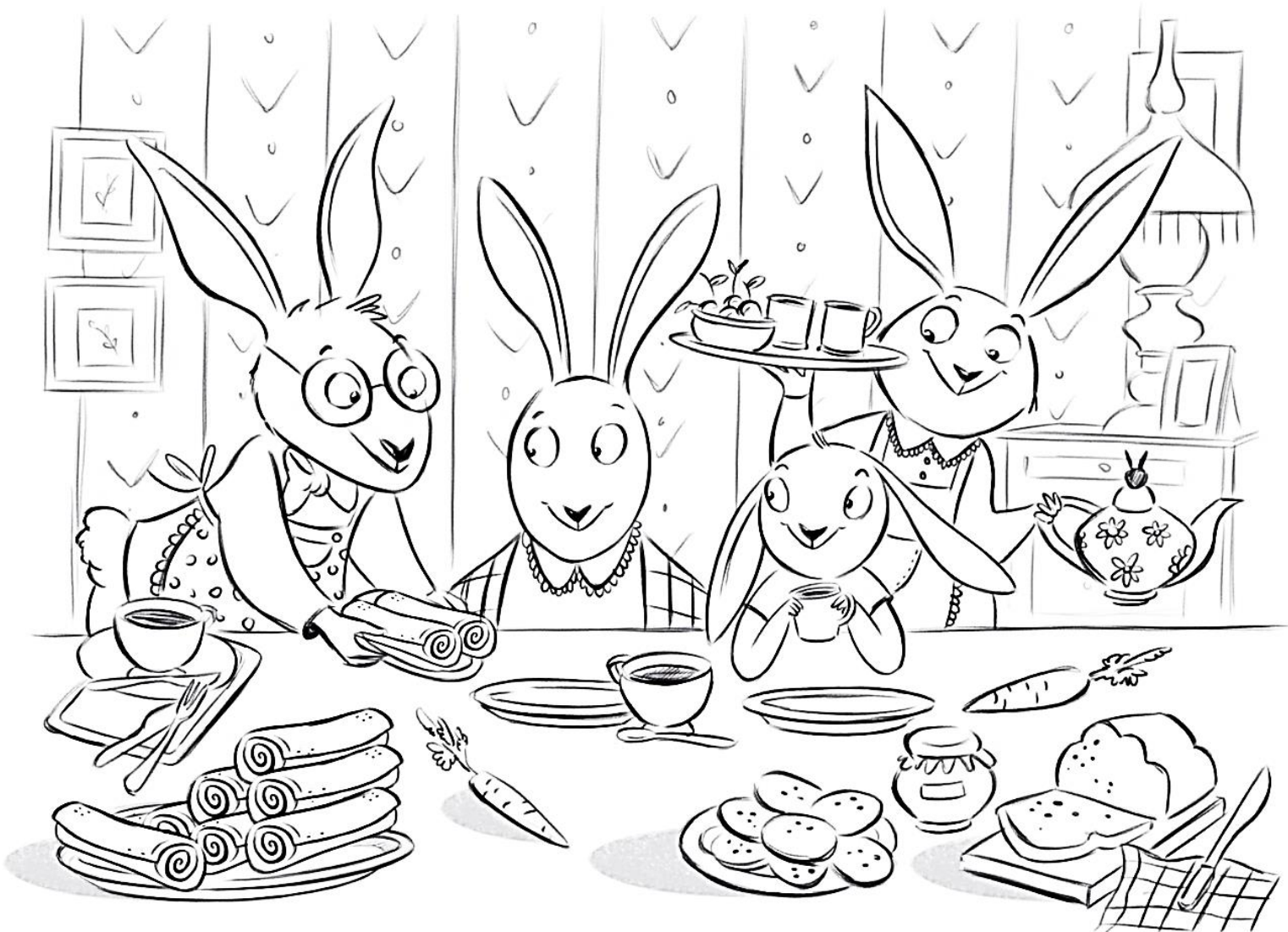
– Тук-тук! – невпевнено постукала Мама і зробила кілька кроків назад. Вона не знала, чи хтось відчинить двері, а навіть якщо відчинить, чи дозволить їм хоч на хвилину ввійти, зігрітися і перекусити.

За хвилинку двері відчинила Пані Кролиця. Малий Андрій звернув увагу на її сірий колір шерсті та сяючу посмішку. Вони привіталися, після чого Мама і Пані Кролиця почали розмовляти. Малий Кролик не дуже розумів про що вони говорять. Пані Кролиця розмовляла схожою, але трішки іншою мовою. На щастя, Мама малого Андрія знала декілька слів на цій мові, бо вчила її в дитинстві.

– Увійдіть до середини, ви напевно дуже змучені,
– сказала Пані Кролиця. – Ми зараз снідаємо, приєднуйтеся,
– додала і показала лапкою у напрямок кухні.

У будинку Сім'ї Кроликів було тепло і приємно, а передусім – безпечно. З кухні доносився запах млинців, які закінчував смажити Пан Кріль. Все виглядало так, ніби на них чекали, але ж вони не знали, що ті прийдуть... Несмілі кролики сіли до столу з господарями. На столі були одні смаколики – млинці з морквяним джемом, вівсяне печиво та гарячий чай з полуничним сиропом.

– Пригощайтесь, млинці ще теплі, а гарячий чай вас точно зігріє, – сказав Пан Кріль.

– Дуже дякуємо, – відповіла Мама Кролиця і спробувала млинець.

– Мамо, а чи це точно млинці? – запитав Андрій.

– Так, синку, тільки трошки інші ніж ті, які ми робимо вдома, але мені вони дуже смакують. – пояснювала Мама. – Спробуй, а якщо не посмакує, то можеш не їсти далі, – додала з усмішкою на лиці.

Малий Кролик був дуже голодний. Вирішив довіритися Мамі та спробувати млинці.

– Мммм, смачно, – сказав Андрій і легко посміхнувся.

Під час спільного сніданку дорослі багато розмовляли про теперішню ситуацію. Мама малого Андрія замислювалася над тим, що робити далі.

– Наш дім маленький, але помістить в себе нас всіх, можете залишитися, якщо бажаєте, – сказала Пані Кролиця.

– Ми поділимося з вами нашими припасами, – додав Пан Кріль.

– Ви дуже добрі кролики... – сказала зворушеним голосом Мама Кролиця. – Надіюся, що ми скоро зможемо повернутися додому, а тоді запросимо вас на нашу галявину, – додала вона.

Малий Андрій зосередив свою увагу на іграшках, які бачив вдалині. За хвилину навіть задумався над тим, для чого дорослим іграшки.

– А може тут живуть якісь маленькі кролики? – подумав.

В один момент відчинилися двері до будинку. Кролик притулився до Мама.

– Спокійно, це можливо наш син Олександр. Він бавився до цього часу на подвір'ї, за будинком – сказала Пані Кролиця. Мама малого Олександра пояснила синові, що їхні гості повинні були покинути свою галявину, з огляду на те, що там було небезпечно. Додала теж, що деякий час будуть разом жити і багато справ будуть виконувати разом. Олександр не заперечував.

Побачивши його, малий Андрій засяяв. Олександр легко посміхнувся і простягнув лапку у напрямку нового друга. Вони привіталися, після чого почали розмову та ігри. Не завжди все розуміли, але тоді пояснювали один одному за допомогою жестів та малюнків. Виявилось, що вони обоє дуже люблять малювати. Таким чином Андрій розказав Олександрові про свій дім, галявину, іграшки, одяг і найважливіше – про Тата і Друзів. Намалював також соняшникове поле, яке вони не встигли засіяти. Олександр домалював на листку сердечко.

– Чи можу побавитися твоїми іграшками? – запитав Андрій і показав лапкою на одну з машинок.

Олександр погодився, аби його новий друг побавився іграшками. Він мав їх достатньо, аби поділитися.

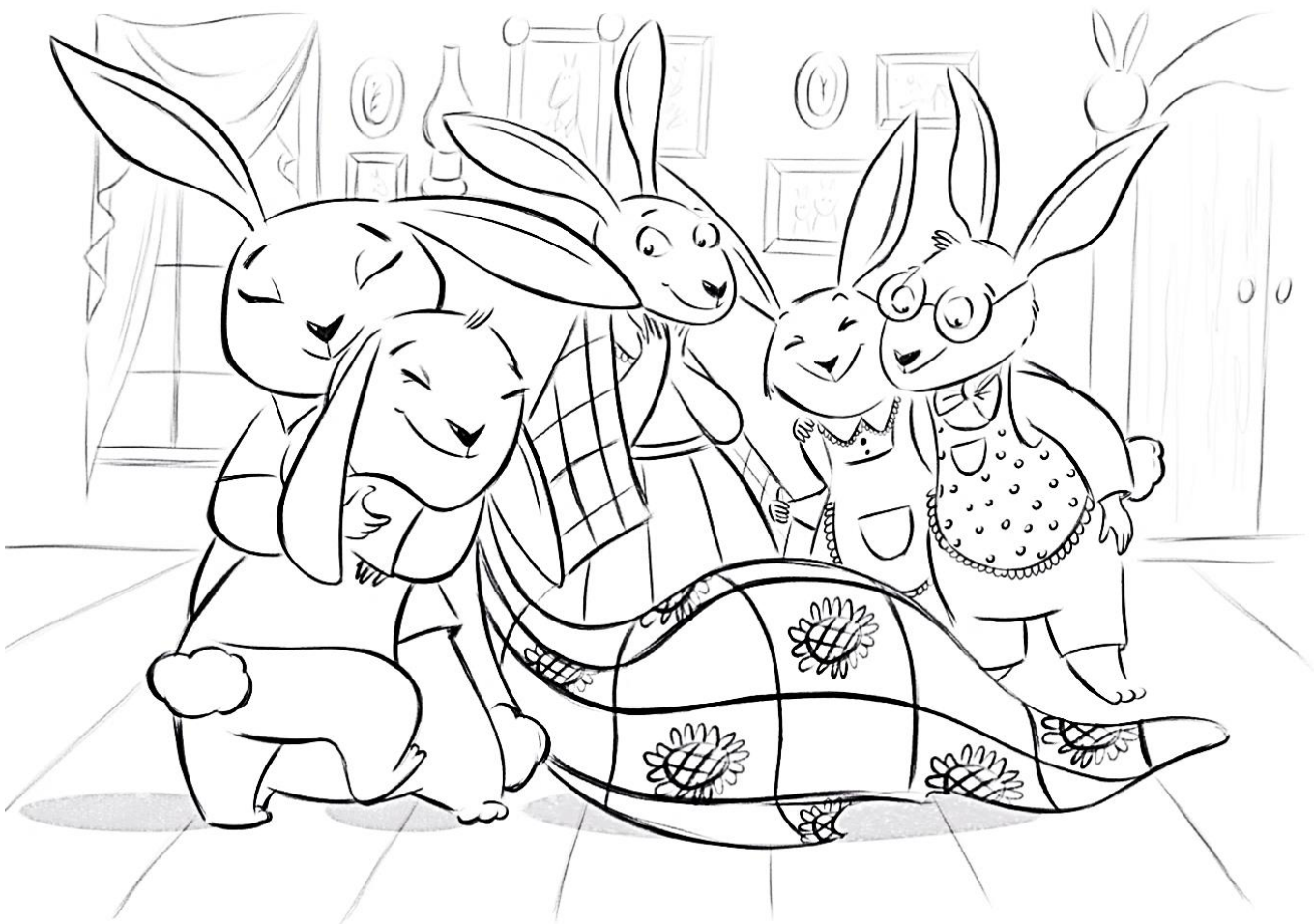
Настав вечір. Пані Кролиця приготувала Андрію і його Мамі зручне місце для снання.

– Любий, пора спати, – сказала Мама кролиця.

Андрій несподівано зажурився, а його Мама і батьки Олександра не змогли зрозуміти причини. Малий Олександр, побачивши вираз обличчя друга, пішов до свого ліжка і взяв до лапок ковдру. – Будь ласка, візьми мою ковдру, вона дуже м'яка, – сказав усміхнений Олександр.

– Ти потребуєш зараз її більше ніж я, а я буду спати під своїм покривалом, яке теж дуже тепле, – додав він. Андрій глянув на Олександра і обійняв його зі всією силою. – Ти справжній друг! – сказав з вдячністю малий Андрій. Вся ця ситуація дуже зворушила батьків, які витирали сльози.

– Ви добре виховали свого сина, – сказала Мама Кролиця.

Усміхнений Андрій ліг на нове ліжко і вкрився м'якою ковдрою. Схожу він мав в себе вдома.

– Я дуже пишаюся, що ти так добре розумієшся з новим другом, попри те, що ви говорите різними мовами, – сказала Мама.

– Маємо свою спеціальну мову дружби, тому ми не потребуємо слів, – відповів сонний Кролик.

– Добраніч, синку, – сказала Мама і поцілувала Кролика в чоло.

– Добраніч Матусю, – відповів Кролик.

– Добраніч Татусю, – додав і обійняв зі всією силою Малого Ведмежатка...

